

30. navadna nedelja
Pirniče, 28. oktober 2018
»Rabuni, da bi spregledal!«

Dragi bratje in sestre!

Božja beseda nam danes spet postreže z zapisom enega od Jezusovih čudežev, ko Učenik slepemu Bartimaju vrne vid in mu - na to običajno nismo dovolj pozorni - v temelju spremeni življenje. Evangeljski odlomek se namreč konča z besedami: "Takoj je spregledal in šel po poti za njim". To preprosto ne more pomeniti nič drugega, kot da je Bartimaj postal Jezusov učenec. Da ni več posedal ob poti ter prosil ubogajme temveč je vstal in šel po poti za Jezusom. Te besede, čeprav jih pogosto spregledamo, so mnogo bolj sporočilne, zgovorne, kot se nam zdi na prvi pogled.

Ljudje pogosto - povedano v narekovajih - "obsedimo na mestu." Zdi se nam, da so vse poti pred nami prestrme, da bi se bilo vredno podati na pot. Ovire, ki jih vidimo na njih so prevelike, da bi se, po vsem, kar smo že prestali, upali soočiti še z njimi. In zato obsedimo kraj pota, kot slepi Bartimaj, in se - če dovolite to besedo - smilimo sami sebi.

Čeprav ni videti na prvi pogled, je Jezus z ozdravitvijo Bartimaja naredil dva čudeža. In težko bi rekli, kateri od njiju je večji. Slepemu je vrnil vid, kar lahko pomeni še vse kaj drugega, kot to, da je ozdravil njegove bolne oči, ter mu, in to je drugi čudež, vrnil voljo do življenja, vrnil vero v smiselnost življenja, da je vstal iz svoje otopelosti in se podal na pot.

Ozdraviti slepoto, bratje in sestre, lahko pomeni marsikaj. V prvi vrsti seveda vsi najprej pomislimo na telesno slepoto, na bolezen ali poškodbo oči, ki onemogoča, da bi človek gledal in videl stvari, kot jih vidimo drugi ljudje. Najbrž je pri Bartimaju šlo za tako slepoto. Vendar je prava slepota lahko še vse kaj drugega, kot zgolj bolezen oči. Kolikokrat srečujemo ljudi, ki nimajo z očmi nobenih težav, pa so v resnici slepi, ker je njihovo srce ranjeno in zato zakrknjeno. Bodisi, ker ne vidijo, da je življenje pravzaprav lepo in ne vidijo s kolikšnim bogastvom smo obdarovani, bodisi, ker ne vidijo bližnjega v potrebah in njihov pogled ne seže prek žive meje s katero so ogradili svoje posestvo. Slepota srca zna biti huda reč. Po drugi strani pa, mislim, da vsi mi, že poznamo človeka, deklico, ki se vse od rojstva ne more zanašati na svoje oči, ker dejansko ne vidi, pa je v resnici vse prej kot slepa. Pozna več ljudi v fari, kot jaz, zanima se za tisoč stvari, in je, kjerkoli se pojavi, izvir veselja in dobrote, kot malokdo med nami. Ja. Slepota ni stvar oči, ampak srca.

Jezusova čudežna ozdravitev slepega Bartimaja se zato ne nanaša zgolj na ozdravitev oči. Seveda lahko odlomek razumemo čisto dobesedno: Jezus je Bog in mu je kot takemu podvrženo vse stvarstvo, začeni s človekovimi očmi. Vendar je resničen čudež, lahko bi rekli, mnogo večji od ozdravitve oči: čudež spreobrnjenja srca. Čudež zacelitve ran srca, ki kakor skrivnostni urok, zatemnjujejo naš pogled, da vidimo svet temnejši, kot je v resnici. Da gledamo na življenje, kot na nesmiselno životarjenje od rojstva do smrti. Da v življenju ne vidimo pravega smisla in kot slepi Bartimaj zgolj sedimo ob poti in čakamo, da življenje, ki teče mimo nas, prinese smrt, kot odrešitev. Jezus pa seže v naše srce. Pokaže nam, kako zelo nas ima rad in kako zelo si želi, da bi spet vzljubili življenje. Da bi spregledali, kako nekaj lepega je živeti; kako vse ovire in prepreke v življenju niso tu zato, da bi nas zaustavile, ampak, da bi se ob njihovem premagovanju česa naučili, postajali modrejši in izkušenejši, da bi naše življenje postajalo iz dneva v dan plemenitejše, boljše, kvalitetnejše. Spregledati v resnici pomeni: odkriti smisel življenja, odkriti svoje poslanstvo s katerim sem na svetu in ga skušati uresničiti v vsej njegovi polnosti.

Bratje in sestre: Jezus s svojo ozdravljajočo močjo danes gre tudi mimo nas. Pokličimo ga in prosimo, naj ozdravi slepoto naših src, da bomo pogumno in veselo tudi mi stopili na pot za njim. Na pot, ki vodi v življenje. Amen.